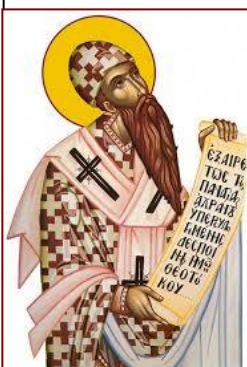

„Le zise lor Iisus: Mâncarea Mea este să fac voia Celui ce M-a trimis pe Mine și să săvârșesc lucrul Lui” (Ioan 4, 34)

Sf. Chiril al
Alexandriei,
icoană

Spunând că mâncarea cea mai plăcută Lui este să facă voia Celui ce L-a trimis pe El și să săvârșească lucrul Lui, descrie datoria slujirii apostolice.

Le arată limpede cum sunt datori să stăruiască în această deprindere. Căci, fiind rânduiți să se ocupe după cuviință numai cu grija învățaturii, trebuie să părăsească plăcerea trupului atât de mult, încât nu trebuie să mai slujească nici în cele necesare, netrebuind să le satisfacă nici chiar pentru ocolirea morții. Acestea să fie spuse pentru prezent, ca chip și model al viețuirii apostolice.

Iar de trebuie să adăugăm la cele spuse și ceva mai dogmatic, menționăm că arată și că a fost trimis de Dumnezeu și Tatăl fie în modul înomenirii, prin care a luminat lumii prin trup cu bunăvoința și consimțirea Tatălui, fie că Cuvântul, Care, provenind într-un mod tainic din Mintea care L-a născut, Își arată slava dumnezeiască fără să fie trimis ca slujitor al unor voiri străine, ci El însuși fiind și Cuvântul viu, și voia cea mai vădită a Tatălui, gata să mântuiască pe cei pierduți.

De aceea, spunând că El împlinește lucrul Celui ce L-a trimis, Se arată ca desăvârșitor. Căci toate sunt prin Fiul, în Duhul. Și socotesc că este vădit tuturor că Fiul este și Cuvântul și Sfatul și Voința și Puterea Tatălui (I Cor. 1, 24). Și nu va fi nici o greutate să se adeverească aceasta și din dumnezeiasca Scriptură. Deci, să se vadă Cuvântul afirmat în spusa: „*La început era Cuvântul și Cuvântul era la Dumnezeu și Dumnezeu era Cuvântul*”. Să-L vadă ca Sfat, în spusa Psalmistului către Dumnezeu și Tatăl: „*Cu Sfatul Tău M-ai povățuit*” (Ps. 72, 23). Să-L vadă iarăși ca Voință, în spusa aceluiași: „*Doamne, întru Voia Ta data-i putere frumuseții mele*” (Ps. 29, 7). Căci Voia vie și enipostaziată a Tatălui, adică Fiul, întărește frumusețea sfinților, adică toată buna deprindere a virtuții. Iar că este și Putere, vei înțelege din spusa: „*Poruncește, Dumnezeule, Puterii Tale, împuternicește, Dumnezeule, ceea ce ai lucrat pentru noi*” (Ps. 67, 29). Privește în acestea Puterea lui Dumnezeu întrupată cu bunăvoința lui Dumnezeu și Tatăl, adică pe Fiul, ca să întărească trupul pe care ni l-a întocmit nouă. Căci dacă nu S-ar fi sălășluit în noi, firea trupului n-ar fi lepădat de tot slăbiciunea provenită din stricăciune (corupere). Deci Fiul, fiind voința cea bună a Tatălui, desăvârșește lucrarea, dăruind mântuirea celor ce cred în El. Dar va zice poate cineva față de aceasta: Dacă Fiul este Voința Tatălui, ce voință a Tatălui a fost trimis Fiul să împlinească? Căci ceea ce se împlinește trebuie să fie altceva decât

împlinitorul. Ce vom zice față de aceasta? Afirmarea numelor deosebite impune de fapt deosebirea celor indicate, dar în Dumnezeu adeseori aceasta nu are loc și rațiunea firii supreme respinge exactitatea în acestea. Căci cele despre acestea nu se spun cum sunt în adevăr, ci cum le poate exprima limba și le poate auzi urechea omenească. Fiindcă cel ce vede prin ghicitură, prin ghicitură și vorbește. Căci ce vei face când Cel simplu ni se arată nouă în două firi, spunând despre cei din Israel: „*Și pe fiii tăi îi duceau prin foc, ceea ce nu le-am poruncit lor și nu s-a suit la inima Mea*” (Ier. 19, 5)? Sau oare nu e necesar ca inima să fie alta decât cel în care este? Și cum se va mai vedea simplu, numai ca Dumnezeu? Deci cele despre Dumnezeu se grăiesc omenește. Dar se înțeleg așa cum I se potrivește lui Dumnezeu, și slăbiciunea limbii noastre nu va nedreptăți (văzând variată) firea cea mai presus de toate. Chiar dacă Fiul vorbește despre voia Tatălui ca despre ceva deosebit, nu Le vei atribui această deosebire, ci o vei atribui iconomic slăbiciunii cuvintelor, care nu pot spune ceva mai înalt, nici nu pot să exprime altfel ceea ce se indică. Acestea fie spuse spre dovedirea înțelegerii Fiului și ca Voință a Tatălui. Iar în spusa de față nu e nici un motiv care să ne silească să înțelegem pe Fiul ca Voință a Tatălui, ci vom admite mai degrabă o voință a Lui bună, deosebită, față de cei ce pier.

(Sfântul Chiril al Alexandriei,
Comentariu la Evanghelia Sfântului Ioan)